

[Gottschalck-Hansen.]

den endelige afgørelse om eventuel tilbageholdelse af en patient. Ganske vist vil lovforslaget, når det ophøjes til lov, give mulighed for appel til domstolene, men det burde måske i et udvalg undersøges, om ikke der kunne oprettes et organ, et nævn eller en kommission, der skulle varetage de opgaver eller i det mindste i første omgang træffe afgørelse i de spørgsmål, der i lovforslaget er tillagt ministeren; såvel den nuværende som den tidligere justitsminister ved jo, hvilket røre det kan skabe, når en enkelt person eller et ministerium ene skal bære ansvaret for en eventuel frigivelse eller tilbageholdelse.

Jeg skal med disse ord på mit partis vegne tilsige lovforslaget en velvillig behandling i et kommende udvalg.

Ingeborg Refslund Thomsen: I dette forslag er kærnen nøjagtig den samme som i mange af de andre, vi behandler i dag: at uoverensstemmelser straks kan indankes for domstolene, inden de sætter sig til forbitrelse og forurettigelse — straks og på stedet. Den, der føler sig forurettet, bliver gjort opmærksom på, at dommeren så at sige omgående vil prøve hans sag, uden at han skal frygte rettens vej, fordi den ofte kan være lang og kostbar. Loven om sindssyge personers hospitalsophold skulle skabe forøget tryk overfor disse ofte vanskelige problemer. Naturligvis er det først og fremmest den sindssyge selv, der har krav på al rimelig beskyttelse fra samfundets side, så han ikke bliver glemt i en anstalt, fordi det er det nemmeste for ukærlige slægtninge, der ikke savner den syge, eller for en værge, som den syge ikke har den største tillid til. Medens man interesserer sig for nye og gamle sygdomme — sygdomme er jo et yndet samtaleemne, især blandt de ældre — stikker vi, når talen er om sindslidelser, dybt i gamle fordomme; vi vil ikke være bekendt, at vi selv eller vore slægtninge er syge, og der slides på det tillidsforhold, der ellers findes mellem syge og raske i slægten, med det resultat, at en helbredelse forsinkes eller vanskeliggøres. Kan den kommende lov bidrage til, at den syge, der ofte bliver mistænksom, med større tryk lader sig indlægge og behandle, er meget nået. Hospitalsbehandlingen af sindssyge kan jo i de senere

år opvise meget gode resultater. Det er af stor betydning, at lovgivningen, hvor det er muligt, kommer til hjælp her og befæster tillidsforholdet mellem patient og slægtninge og mellem patient og hospital, og det synes jeg dette lovforslag skaber mulighed for. Jeg vil gerne anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Aksel Larsen: Jeg vil også anbefale dette lovforslag til vedtagelse, og jeg har kun den ene bemærkning, at muligvis skulle man i lovforslaget i det nye stk. 3 til § 10 indføje en sætning om, at den pågældende eller den, der handler på hans vegne, skal have underretning om, at man kan kræve sagen forelagt retten til afgørelse i overensstemmelse med det nye kapitel i retsplejeloven; det står i den foreslåede tilføjelse til § 9, og man må vel gå ud fra, at det så også gælder i tilfælde af tvangsindlæggelser; men muligvis skulle man skrive det her alligevel.

Jeg har ikke andet at sige herom; men jeg kan ikke ved denne lejlighed tilbageholde et spørgsmål: Hvilken fornuftig begrundelse kan der gives for, at spørgsmålet om de sindssyge og deres behandling er et justitsministerielt anliggende? Jeg kan ikke med min bedste vilje se, at det er noget, der vedkommer justitsministeriet her i landet, som desværre i altfor høj grad er et politi- og et anklageministerium. Jeg har ved andre lejligheder gjort den opfattelse gældende, at man trængte til at få en gennemgang af de regler, hvorefter dette land administreres, og en gennemgang af, hvordan opgaverne fordeles mellem de forskellige ministerier.

Jeg er af den mening, at justitsministeriet trængte til at blive delt i to ministerier, et, som havde med politi- og anklagemyndighed at gøre, og et andet, som havde med domstole og fængselsmyndigheder at gøre. Jeg ved, at det er en så selvfølgelig reform, at det vil være lige så svært at få den gennemført som den selvfølgelig reform, det er, at folk, der underkastes administrativ frihedsberøvelse, ikke skal være retsløse. Men det at få en ændring i spørgsmålet om, hvilken statsmyndighed der skal have med de syge at gøre, er dog ikke en så stor reform, og derfor tillader jeg mig at spørge, om man ikke skulle overveje at finde et andet ministerium, hvorunder disse syge mennesker kunne sortere.